

**[Bertel Dahlgaard.]**

skal ske ved udtrykkelig tilkendegivelse i hvert skrift, så virker det en lille smule naivt på mig — eller ville i hvert fald have gjort det, hvis det ikke havde været den nuværende højtærede justitsminister, der havde foreslået det. Jeg føler mig overbevist om, at de, det her drejer sig om, nok finder ud af, at støtten ikke er anvendt netop til det bestemte skrift, der er tale om.

Endelig vil jeg gøre en bemærkning om § 129 a, stk. 2. Dette stykke betegner jo en betydelig skærpelse af det straffbare område med hensyn til pressen og i det hele med hensyn til ytringsfrihedens anvendelse. Spørgsmålet er her selvfølgelig ikke for mig om det forkastelige i bevidst usandfærdig eller løgnagtig omtale af offentlige myndigheder — derom kan vi alle være enige —, men spørgsmålet, man møder, er, hvor man i kampen mod løgnagtighed skal trække grænsen mellem, hvad straffeloven skal ramme, og hvad et sundt offentligt liv og en sund offentlig mening skal kunne affive. Udvider man straffelovens grænser for stærkt her, vil følgen blive, at myndighederne ofte ikke vil kunne tage konsekvensen af de beføjelser, straffeloven giver dem. Man vil da komme i det tilfælde, at man ofte overhovedet ikke vil kunne gå til aktion i sådanne sager, selvom straffeloven giver baggrund derfor, og der vil blive et højst besværligt skøn at udøve, som det ofte vil være ubehageligt for en justitsminister at udøve. Man må jo heller ikke gøre det straffbare område her så vidt, at der hver eneste dag skal rejses en straffesag; det kunne man, når man ser enkelte blade, godt være ængstelig for, at affattelsen kunne give baggrund for. Dette sidste er et spørgsmål, som jeg synes nøje må overvejes, og et spørgsmål, som jeg også synes det ville være meget værdifuldt at høre den sobre presses mening om.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til en velvillig, men også grundig behandling her i tinget.

**Mogens Fog:** Det forslag, vi her behandler, betegnes i daglig sprogbrug „femtekolonne-loven“, og også justitsministeren har i sin fremsættelsestale flere gange benyttet udtrykket femtekolonne. Lad mig da straks fastslå, at min partigruppe ikke principielt er modstander af, men tværtimod tilhænger af, at man ved lovbestemmelser søger at sikre det danske folk imod, at en fremmed magt berøver os vor selvstændighed, får mulighed for at drive spionage,

sabotage og andet undermineringsarbejde og derved sætte vor uafhængighed og folkets interesser på spil. Derfor har vi på forhånd ved debatten her i tinget den 7. december 1948 givet tilslutning til en lov mod femtekolonnevirksomhed.

Vi har ikke glemt, hvorledes udtrykket femtekolonne opstod i sin tid. Det var under den spanske borgerkrig, da en gruppe Francotilhængere faldt deres eget folk i ryggen og bag den demokratiske frontens linier i samarbejde med Mussolinis og Hitlers væbnede styrker bidrog til at svække kampkraften således, at fascismen sejrede og Spanien blev og i dag stadig er under et fascistisk voldsherredømme. En sådan forræderisk gerning er vi og vil vi altid være beredt til at bekæmpe.

Vi har også herhjemme haft en femtekolonne; i årene før og ikke mindst under besættelsen udøvede de hjemlige nazister den mest åbenlyse virksomhed til fordel for Hitlers tredie rige. Der findes i det nuværende lovforslag intet forhold taget i betragtning, som de ikke har gjort sig skyldige i. Men hverken før eller under besættelsen havde vi en lov som den, der nu er foreslået, hvorefter de kunne rammes, og de blev da heller ikke ramt. Tværtimod fik deres gerninger i årene efter Hitlers magterobring i Tyskland et vist skær af legalitet i kraft af den forsigtige og underdanige tone, hvori ikke alene vor hjemlige presse, men også vore officielle talsmænd behandlede nazismen i vort sydlige naboland. At der heller ikke under besættelsen fra disse hold rejste sig nogen røst eller nogen hånd imod nazisterne, behøver jeg næppe at erindre om.

Nu går det som en rød tråd igennem både justitsministerens fremsættelsestale og de kommentarer, der er blevet knyttet dertil i dag og tidligere, at en lov som den foreslåede ville have været et virksomt middel til at beskytte Danmarks interesser før og under den anden verdenskrig. Mon det ikke ville være sundt at se lidt på, hvor meget sandhed der er i den tale? Jeg kan her ikke vise den tilbageholdenhed, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard viste, da han antydede, at her lå bestemte problemer. Hvad angår årene før besættelsen, er det nok at henvise til, at nazisternes optræden kunne være ramt allerede efter de dagældende straffelovsbestemmelser. Men de blev ikke bragt i anvendelse. Kun i få og spredte tilfælde blev nazister sat under anklage som almindelige urostiftere.

Men ville lovforslaget bestemme da være blevet bragt i anvendelse, da de tyske